не стигнахме до историческото село Хисаря. Тамъ погледътъ ми се спрѣ на почти разрушенитѣ стени, съ които е било оградено селото въ далечното минало.

Радость изпълваше тогава сърдцето ми отъ това красиво пѫтуване и многото поука, която добихъ.

Христо Хр. Платикановъ
ученикъ отъ IV. отдѣл.
гр. Севлиево

Който ме гледа, за него ще остане това

Преди много години въ едно малко Родопско село живѣлъ единъ човѣкъ на име дѣдо Велю. Той билъ много богатъ. Ималъ си всичко. Ималъ петь сина. Единъ презъ други по хубави и по-здрави. Като отраснали, той ги повикалъ при себе си. Раздѣлилъ имъ всичкото си имане. За себе си нищо не оставилъ. Мислѣлъ си той, че синоветѣ му ще го гледатъ на стари години. Но не излѣзло така. Тѣ бързо му се насищали и го пращали да живѣе ту при тоя, ту при оня. Настанали тежки години за дѣда Веля. Разбралъ той, че синоветѣ му нѣма да го гледатъ. Станало му много мѫчно. Чудѣлъ се, какво да прави и какъ да ги накаже. Най-после му дошло нѣщо на умъ. Взелъ единъ биволски рогъ. Напълнилъ го съ желѣзни парчета. Затулилъ го здраво. Окачилъ го на пояса си. Винаги го носѣлъ и си думалъ: **„Който ме гледа, за него ще остане това"** и показвалъ рога. Като чули синоветѣ му помислили, че въ рога сѫ златнитѣ пари на баща имъ. Промѣнили се изведнъжъ. Започнали да се отнасятъ добре съ него. Единъ презъ други го канѣли. Гледали го много-добре. Живѣлъ той още нѣколко години. Разболѣлъ се. Събрали се всичкитѣ синове. Всѣкой искалъ да бѫде при него на последния му часъ. Това тѣ не правѣли отъ милость, а отъ желание да взематъ паритѣ му. Старецътъ умрѣлъ. Синоветѣ веднага взели рога. Отворили го. Видѣли само ръждясали желѣзни парчета и една книжка. На нея било написано:

„Благодаря на Бога, че ме научи, какъ да накарамъ непризнателнитѣ си синове да ме гледатъ."

Пословици: Единъ баща храни петь сина, а петь сина не могатъ да хранятъ единъ баща.

Който си дава припечеленото на младини — лошо го очаква на старини.

Божко Н. Пончевъ
с. Кръвеникъ, 5. XII. 1926 г.

Интелигентностьта на слона

Слонътъ е много умно животно. Опитоменитѣ слонове изпълняватъ много тежки работи: стопанитѣ имъ ги яздятъ, каратъ ги да пренасятъ греди, оратъ земята имъ съ голѣми плугове, товарятъ топове върху гърбоветѣ имъ, употрѣбяватъ ги и за ходене на ловъ за тигри. Природниятъ умъ на тѣзи животни — помощници на човѣка — се проявява въ различни случай отъ живота имъ. Ето нѣколко случки, отъ които се вижда, че слонътъ е твърде интелигентно животно.

Конникъ пѫтувалъ презъ една гора. Изведнъжъ коньтъ трепналъ и взелъ да се връща назадъ: отъ гората се чулъ страшенъ гласъ. Показалъ се единъ питоменъ слонъ, който пренасялъ дърва. Пѫтеката била много тѣсна. Слонътъ хвърлилъ дърватата и се отдръпналъ, за да мине пѫтникътъ. Но конътъ не мръдвалъ отъ мѣстото си. Разбралъ това, слонътъ се отдръпналъ навѫтре въ гората. Чакъ тогава коньтъ продължилъ пѫтуването си. Слонътъ се върналъ, взелъ дървото и сърдитъ, за гдето сѫ го забавили, продължилъ работата си.

Наскоро слонътъ билъ продаденъ на една менажерия Веднъжъ отъ една клетка на менажерията изкочилъ лъвъ. Слугата почналъ да гърми върху му Съ халосни патрони, за да го изплаши, но лъвътъ все отивалъ къмъ него. Тамъ имало и други животни. Изплашенъ, слугата се скрилъ задъ слона. Когато лъвътъ се доближилъ, слонътъ го уловилъ съ хобота си, застѫпилъ го съ единия си кракъ и го държалъ така, докато слугата вързалъ здраво лъва.

Не следъ дълго време слонътъ билъ купенъ отъ единъ лондонски театъръ. Една отъ артисткитѣ, седейки върху гърба на този великанъ, трѣбвало да мине по мостъ, заобикоенъ отъ многобройна свита. Директорътъ на театъра смѣталъ за необходимо да изпита на репетицията послушностьта на слона.

Като се приближило на лекото временно мостче, умното животно отдръпнало крака си и не се помръднало. Обяснили си това съ упоритостьта му и почнали да го наказватъ.

Грамадниятъ великанъ стоялъ съ наведени очи и, мърдайки ушитѣ си, безропотно се покорявалъ на честитѣ удари съ желѣзна пръчка. На пода, край животното, се образувало локва кръвь, Въ тази минута на репетицията дошелъ единъ артистъ, който билъ голѣмъ любитель на животнитѣ. Той разбралъ, защо слонътъ не си съгласява да стѫпи на мостчето и влѣзълъ въ споръ съ укротителя, който продължавалъ да наказва животното. Съ сила артистътъ отнелъ желѣзната пръчка и не позволилъ повече да биятъ слона.

Докато между артиста и укротителя на слона се водѣлъ горещъ споръ, въ театъра пристигналъ капитанътъ на онзи параходъ, съ който билъ доведенъ слонътъ. Капитанътъ много обичалъ слона и презъ време на плаването често го галѣлъ и глезѣлъ. Щомъ дошелъ въ театъра, той попиталъ, какво се е случило. Преди да успѣятъ да му обяснятъ, въ какво се състои работата, измѫченото животно само заговорило за себе си: като видѣлъ покровителя си, слонътъ веднага се доближилъ до него, погледналъ го умолително, хваналъ съ хобота си ръката му, сложилъ я на шията си — на окървавеното мѣсто, а после я доближилъ до очитѣ му.

Всички били дълбоко покъртени отъ тази сцена. Разчувствувалъ се дори и укротительтъ. Веднага той изтичалъ на улицата, купилъ ябълки и ги донесълъ на животното. Слонътъ го погледналъ на криво, взелъ ябълкитѣ, хвърлилъ ги на пода и, като ги размачкалъ, ритналъ ги съ кракъ.

Следъ това влѣзълъ артистътъ, който сѫщо ходилъ за ябълки. Когато подалъ овощията на слона, последниятъ, за най-голѣмо очудване на присѫтствующитѣ, изялъ всичкитѣ ябълки и после нежно обвилъ съ хобота си кръста на артиста.

Съ тази своя постѫпка слонътъ подчерталъ много добре, че както помни злото, тъй не забравя и доброто.

Часъ по тѣлесно възпитание на ученицитѣ отъ прогимназията на с. Малъкъ Вършецъ

Гората презъ есеньта

Есенното слънце пръскаше животворнитѣ си лѫчи и галѣше всичко на земята.

Отивахъ въ гората. Когато я наближихъ, останахъ изненаданъ. Каква чудна и ненагледна картина! Цѣлата гора бѣше въ есенната си премѣна. Вървѣхъ и не снемахъ погледъ отъ чудната гледка. Отъ време на време подухваше есенникътъ, който ронѣше пожълтѣлитѣ листа на дърветата и се образуваше и чуваше леко шумолене, което ми навѣваше тѫга.

Навлизахъ въ гората и усѣщахъ страшна пустота: не се чуваше веселото чуруликане на птиченцата. Прехвърквахa само врани, които зловешо грачеха и отминаваха къмъ село. Предъ менъ се откри малка полянка, всрѣдъ която се издигаше величественъ дѫбъ. Погледътъ ми потъна въ него. Гледахъ го, и предъ менъ се заредиха спомени за миналото на този великанъ. Какъ презъ лѣтото, всрѣдъ шумнатитѣ му клони, пѣеха горскитѣ пѣвци, а сега той е нѣмъ . . . и листата му бавно, бавно капятъ.

Владимиръ Н. Жевагинъ
с. Г. Сливово — II „а" кл.

МИЦА

Между другото, отъ моето детинство азъ си спомнямъ нашата кобила Мица. Тя бѣше червена, ниска на ръстъ и слаба. Мица не обичаше да си играеме съ нея. Когато нѣкой я закачеше, тя риташе и хапѣше.

Не рѣдко на паша тя се дръпваше, отърваше се отъ слабитѣ ми ръце и ходѣше, кѫдето искаше.

Тази наша помощница, дълги година влачила оралото и каруцата по имота на баща ми, бѣше отхранила и нѣколко рожби, отъ които получи отмѣна.

Една сутринь баща ми я закара на пазаря. Вечерьта той се върна самъ; нѣмаше старата Мица. Когато чухъ, че я продалъ, макаръ тя и да не се отнасяше приятелски съ насъ, мене ми домилѣ много за нея.

Петъръ Хр. Петковъ
III „б" кл. с. Сѣнникъ

Решение на гатанкитѣ, ребуситѣ и задачкитѣ отъ бр. първи

1. Гвоздеятъ.
2. Кофарътъ.
3. Ученици, всички се абонирайте за околийския ученически в-къ „Росица". Той е наше дѣло — наша гордость.

4

3	10	5
8	6	4
7	2	9

5

	у	р	а	
	м	а	й	
д	я	к	о	н
с	т	о	я	н
	е	в	а	
	о	с	а	
и	с	к	р	а
к	о	л	и	б	а	р

6. Жабата ще бѫде на върха за 13 дни.
7. По малкото взело 5 лв, а по голѣмото 8 лв.

Дали правилно разрешение:

1 Мира Д. Гольшева II отд. „Абаджийското у-ще, гр. Севиево.
2. Минчо Ст. х. Миневъ, III кл., с. П. Славейково
3 Куна Маринова
4. Хр. Пенковъ, П. Хр. Станишевъ, Н. Д. Мариновъ II „в" кл. Севлиево

Ребусъ

1	2	3	4	5	6	■	■	7	8	9	10

11	12	13	14	15	●	■	16	17	18	19

Въ тия квадратчета вмѣсто цифри поставете букви, та да се образува едно изречение.

1 и 2 — рѣка въ Сибиръ
2, 3 и 4 — камшикъ
4, 5 и 6 — борово дърво
7, 8, 9 и 10 – притежателно мѣстоимение
11, 12 и 13 — близость между хора
13, 14 и 15 — не е нощь
16, 17, 18 и 19 — не е начало.

Задава редакцията

Вълшебниятъ кръстъ

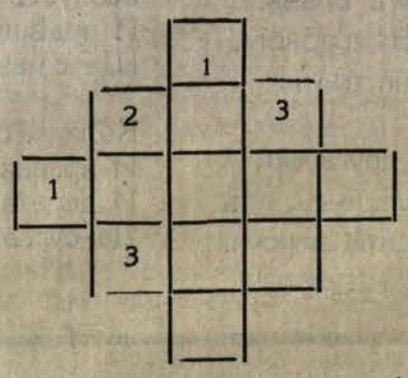

Да се попълнятъ празднитѣ квадратчета, така че четени водоравно и отвесно да даватъ:

1 голѣмъ български поетъ
2. върховенъ вождъ на една държава.
3. Яма.

Задава: Ст. Петковъ III „в" кл.
гр. Севлиево

Изъ чудесата на природата

Както голѣмиятъ свѣтъ е пъленъ съ чудеса, тъй чуденъ е и дребниятъ свѣтъ.

Кой би помислилъ, че едно зрънце готварска соль. по-малко отъ главичката на карфица, е тъй направено, като че ли майстори-строители сѫ мѣрили и размѣрвали въ него стая надъ стая?

Каква чудна постройка представлява едно нищожно зрънце соль, погледнато подъ голѣмъ микроскопъ! Единъ грамаденъ кристаленъ кубъ, единъ стъкленъ замъкъ съ гладки като огледало зидове, а по тѣхъ по-малки кубчета, като кулитѣ на нѣкой палатъ или дворецъ отъ камена соль!

Ако пустнемъ слънчевъ лѫчъ да мине презъ него, тогава вѫтре заблѣстява като при свадбата на нѣкоя принцеса или вълшебна фея и всичко е илюминирано. По ръбове и жгли лъщи и блѣщука; стаи и зали сѫ разкошно освѣтлени.

Едно зрънце, не по голѣмо отъ главичката на карфица, е сѫщински кристаленъ палатъ съвѣстно и точно построенъ. И знаете ли, какво сѫ намѣрили ученитѣ въ него? Тѣ сѫ открили, че това нищожно зрънце е съставено отъ 7,200,000,000,000,000,000 напълно еднакви кубчета — ни повече, ни по-малко и всѣко изработено точно като другитѣ, като че ли мѣрено и размѣрвано.

Цв. Генева

Смѣшка:

Учительтъ: (въ часъ по география) Иванчо. излѣзъ и покажи на картата „Черно море!"

Иванчо: (излиза и пипа съ ръце по картата)

Учительтъ: Защо се бавишъ, Иванчо?

Иванчо: Бавя се, г-нъ учителю, защото не усѣщамъ никѫде мокро. Най-малко трѣбва да е влажно.

Владимиръ Н. Жевагинъ
II „а" кл. въ Горско Сливовската народна смѣсена прогимназия.

Гимнастика на ума:

1. Нито на небето, нито на земята — бѣла поляна, трима по нея ходятъ, двама ги гледатъ, единъ имъ заповѣдва.

Що е то?

Задава ученикъ отъ III кл.
Севлиево

2. Двама братя близнаци и двамата безъ калпаци, цѣлъ день се биятъ, а вечерь се завръщатъ и се сладко прегръщатъ.

Що е то?

Печатница и книжарница „Братство" — Севлиево